

РЕШЕНИЕ

№ 7899

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1775** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 220 от Закона за митниците (ЗМ).

Образувано е образувано по жалба на И. Г. Б., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. С. С., срещу Решение № 32-444932/20.12.2022г., издадено от директора на териториална дирекция /ТД/ "Митница Р.", с което е определена нова митническа стойност на стоката – употребявано моторно превозно средство, марка Порше, модел К., декларирана с митническа декларация MRN 20BG004300002178R8/28.08.2020г., и жалбоподателят е задължен да доплати публични държавни вземания, както следва: мито в размер на 2 784,13 лв. и ДДС в размер на 6 125.09 лв.

Съгласно уточнителната молба от 13.03.2023г. /л.64/ жалбоподателят оспорва решението като нищожно поради липса на компетентност и издаден в нарушение на общностното право. Твърди, че е налице пълна липса на предпоставките за издаване на административния акт и същият е лишен от законово основание. Допълнително излага доводи, че са нарушени основни принципи на правото на ЕС - принципа на правна сигурност и забраната за произвол на изпълнителната власт. Подробни доводи излага в писмени бележки. Иска се да бъде прогласена нищожност на решението на директора на ТД Митница Р., както и за присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - директорът на ТД Митница Р. изразява писмено становище за

неоснователност на жалбата /л. 82/ и моли тя да бъде отхвърлена. В съдебното заседание не се представлява.

Съдът, след като се запозна с жалбата, обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 28.08.2020 г. жалбоподателят И. Г. Б. е подал митническа декларация /МД/ с MRN 20BG004300002178R8 за поставяне под режим допускане за свободно обращение на стока, описана като пътнически автомобил, употребяван, катастрофирал и с повреден двигател; марка: Порше, модел К., тип: бензин; шаси: WPOAB2A85HS285213. Като държана на изпращане е посочена САЩ. Декларираната цена на стоката по митническата декларация е 9000 щатски долара, съгласно приложена фактура, издадена от GAE TEAM, USA, и въз основа на нея е декларирана митническа стойност 16 047,97 лв. Заплатените държавни вземания, изчислени въз основа на декларираната митническа стойност, са: мито -1604.80 лв. и ДДС – 3 560.55 лв.

Митническите органи са извършили последваща проверка на декларацията, като с писмо изх. № 32-248668/03.08.2021г. директорът на ТД Митница Р. е поискал от Централното митническо управление /ЦМУ/ да извърши проверка чрез международното сътрудничество в страната на износа – САЩ.

С писмо на ЦМУ № 32-258634/03.08.2022г. от американските митнически власти са предоставени документи – електронна информация за износ /Electronic Export Information/ от системата на американската Служба „Митници и гранична охрана“, съдържаща данни за декларираната стойност на превозното средство при износа и страната на местоназначение. Видно от получения от САЩ документ ЕЕІ с ITN: X20200713591881, XTN[ЕИК]-3930873, същият съдържа информация за износа на процесната стока.

При съпоставка между данните в MRN 20BG004300002178R8/28.08.2020г. и изпратената от американските органи „Електронна информация за износ“ - документ ЕЕІ с ITN: X20200713591881, XTN[ЕИК]-3930873 е установено, че продажната цена на превозното средство, декларирана при износа, не съответства на декларираната в България цена на стоката – при износа е посочена цена в размер на 32 610 щ.д., а пред българските митнически власти е посочена придобивна цена от 9000 щ.д.

Въз основа на това в митническите органи е възникнало съмнение, че декларираната цена при поставянето на стоките под режим не представлява общата платена цена и същата следва да бъде определена по реда на чл.74, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (М.). След като е анализирал приложимостта на методите за определяне на митническата стойност съгласно чл.74, параграф 2 от М., административният орган е приел, че митническата стойност може и следва да се определи съгласно чл.74, параграф 3 от М. – чрез възлагане изготвянето на експертна пазарна оценка.

С Възлагателно писмо № 32-3000781/07.09.2022г. е възложено на инж. Н. Й. Г., вещо лице от списъка на Окръжен съд – Велиго Търново, притежаващ сертификат за оценителска правоспособност, да изготви справедлива пазарна оценка на процесния лек автомобил. Видно от Доклад вх. № 32-353495/18.10.2022г., справедливата пазарна оценка на автомобила без включени държавни вземания и други разходи е определена на 43 044, 65 лв. Въз основа на нея митническите органи са определили нова митническа стойност в размер на 43 889,28 лв.

С писмо № 32-361727/24.10.2022 г. жалбоподателят е уведомен за извършения

последващ контрол на декларирането и на резултатите от него, в това число за получената от САЩ информация, както и за започване на административното производство по издаване на акт за определяне на нова митническа стойност. Предоставена е възможност за запознаване с документите и за изразяване на становище.

На 20.12.2022г. директорът на ТД Митница Р. издал процесното Решение № 32-444932/20.12.2022г., с което отказал да приеме митническата стойност на стоката – употребявано моторно превозно средство, марка Порше, модел К., декларирана с митническа декларация MRN 20BG004300002178R8/28.08.2020г., определил е нова митническа стойност в размер на 43 889,28 лв. на основание чл.70, параграф 4 от М., както и нова данъчна основа в размер на 48 428,21 лв. на основание чл. 55 от ЗДДС. С решението е разпоредено да се коригира митническа декларация MRN 20BG004300002178R8/28.08.2020г. в частта относно данните за митническата стойност“ и размера на дължимите държавни вземания. Изчисленият нов размер на публичните държавните вземания е: мито – 4 388,93 лв. и ДДС – 9 685,64 лв., като жалбоподателят е задължен да доплати мито в размер на 2 784,13 лв. и ДДС в размер на 6 125.09 лв.

При така установеното, съдът формира следните правни изводи:

Предвид липсата на времево ограничение на искането за обявяване на нищожност на индивидуалните административни срокове и с оглед на това, че жалбата е подадена от лице с правен интерес, тя се явява допустима.

По същество е неоснователна.

Разграничението на порочните административни актове на нищожни и унищожяеми е в зависимост от степента и естеството на порока (дефекта), от който е засегнат акта. Общоприето в теорията и практиката е, че нищожни са тези административни актове, които за засегнати от толкова тежки пороци, че самото им съществуване в правния мир е нетърпимо и ги дисквалифицира като административни актове въобще. Критериите, по които се преценява законосъобразността на административния акт, са посочени в чл. 146 от АПК. Съобразно посочената разпоредба пороците на акта са: липса на компетентност; неспазване на установената форма; съществено нарушение на административнопроизводствените правила; противоречие с материалноправни разпоредби; несъответствие с целта на закона. Всяко от посочените основания за оспорване може да обоснове нищожност в зависимост от тежестта на порока и степента на засягане на административния акт.

За да е законосъобразен един административен акт, на първо място, той следва да е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл.19, ал.1 от ЗМ решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции. Съгласно ал.7, за целите на прилагане на чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго. Чл.29 от посочения регламент е озаглавен „Решения, взети без предварително заявление“, т.е. касае актовете, издадени по инициатива на митническите органи, какъвто именно е и настоящият случай. Неправилно жалбоподателят твърди, че тъй като има подадена декларация, то разглежданото административно производство, съответно актът, с който то приключва, не попада в хипотезата „взети без предварително заявление“,

което изключва приложението на чл.29 от Регламент (ЕС) № 952/2013. Безспорно е, че в този случай директорът на ТД Митница Р. не се произнася по подадено заявление - с процесното решение митническият орган не приключва административното производство във връзка с митническото оформяне на стоката и поставянето ѝ под режим „допускане за свободно обращение“. Решение № 32-444932/20.12.2022г. е издадено в резултат на извършен последващ контрол на декларирането и е взето без предварително заявление от лицето. Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.1 ЗМ, след вдигане на стоките митническите органи имат право да извършат последващ контрол чрез проверка на: 1. точността и пълнотата на информацията в декларациите и на придружаващите документи; 2. счетоводната отчетност на декларатора и други видове отчетност, свързани с операции със съответните стоки или с предварителни или последващи търговски операции, включващи съответните стоки. Съгласно ал.2, проверката по ал. 1, т. 2 се извършва по реда на чл. 84а и 84м. Настоящият случай касае именно точността и верността на декларирането, т.е. попада в хипотезата на ал.1,т.1. С оглед изложеното и предвид представената по делото заповед № 1042 от 27.07.2021г. за назначаването на В. Б. П. за директор на ТД Митница Р., оспореното решение е издадено от компетентен орган.

На следващо място, липсва порок във формата на акта, който да е толкова сериозен, че практически да се приравнява на липса на форма и оттам на липса на волеизявление, така че да води до нищожност. Протестираното решение е издадено в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Съдът не констатира и да са извършени нарушения на процесуалните правила в хода на производството по издаване на акта, нито несъответствие с целта му, които да обусловят неговата нищожност.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че са нарушени принципите на правна сигурност, част от който е и принципът на предвидимост, и са несъстоятелни доводите, с които се претендира нищожност на акта на това основание.

Правилно жалбоподателят посочва, че принципът на правна сигурност изисква всеки акт на администрацията, който произвежда правни последици да бъде ясен и точен, особено когато има неблагоприятни последици за заинтересованите лица, както и че всеки такъв акт черпи своята задължителна сила от правна норма на Съюза, посочена като правно основание. В случая този принцип е спазен от административния орган. Жалбоподателят не излага конкретни съображения за това по какъв начин оспореният акт не изпълнява посочените изисквания, освен твърдението, че в мотивите за издаване на акта като правни основания са посочени едновременно чл.22 и чл.29 от М., които според него регламентират алтернативни хипотези и това водело до объркване и подвеждане на лицето. Вярно е, че като правно основание в решението са посочени чл.29 във вр. с чл. 22, параграф 1 от М., като едната разпоредба /чл.29/, както беше казано, касае издаването на решения, взети без предварително заявление, а другата /чл.22/ се отнася до решенията, взети въз основа на заявление. Дори да се приеме, че позоваването едновременно на двете разпоредби създава предпоставки за объркване, то тази неяснота се преодолява от следващото посочено в акта правно основание, а именно – чл.48 относно последващия контрол на декларирането, съответно чл.84 от ЗМ. Следователно, дори да има някаква неяснота, то тя не води до такова объркване, че да прави мотивите или волята на административния орган неразбираеми като цяло, т.е да опорочава до степен на нищожност административния акт. Извън това, съдът намира, че по същество не е налице несъответствие или

противоречие в посочването на двете разпоредби, доколкото счита, че връзката с чл. 22, параграф 1 от М. е направена с оглед третото изречение от разпоредбата, което урежда компетентния по място митнически орган - „Освен ако не е предвидено друго, компетентният митнически орган е органът на мястото, където се намира или е достъпна основната счетоводна отчетност на заявителя за митнически цели и където се извършват поне част от дейностите, включени в обхвата на решението.“

На следващо място, относно оплакването, че е нарушена забраната за произвола на изпълнителната власт, следва да се отбележи, че възможността за осъществяване на последващ контрол на декларирането е изрично предвидена в М. – чл.48 , както и в Закона за митниците – чл.84, с оглед на което действията на митническите органи след допускането на стоката за свободно обращение, респективно издаването на акт, който се основава на последваща проверка на точността и пълнотата на информацията в митническата декларация, почиват на изрична нормативна регламентация. Следователно, актът се явява издаден при надлежно нормативно овластяване и в съответствие с целта на закона, поради което напълно лишени от основание са твърденията за произвол на административния орган.

Не е налице нищожност и поради противоречие с материалноправните разпоредби.

Съгласно чл.70, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (М.), базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза. В случая жалбоподателят е декларирал митническата стойност съобразно приложената към декларацията фактура. Митническите органи са оспорили, че това е действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките, предвид получените документи от САЩ във връзка с износа на стоките.

Съгласно чл.15, ал.1,т.2 от Закона за митниците Агенция „Митници“ осъществява административно митническо сътрудничество на основание двустранни и многостранни договорености. С Решение № 754 ОТ 15 ноември 2002 Г. на Министерския съвет е утвърдена СПОГОДБА между правителството на Република България и правителството на С. американски щати за взаимната помощ между техните митнически администрации. В чл.3 от Спогодбата е предвидена предоставянето от съответната митническа администрация на помощ под формата на информация, необходима за гарантиране прилагането на митническото законодателство и точното определяне на митата и другите данъци от митническите администрации. Именно въз основа на Спогодбата и в съответствие с нея е изисквана и получена информацията относно износа на процесното превозно средство. С оглед на това е безспорно, че изпратеният документ ЕЕИ /електронната информация за износ/ относно износа на стоката от САЩ има официален характер, получен е по служебен път от компетентните органи на САЩ и се ползва с доказателствена сила за удостоверените в него обстоятелства.

Предвид данните за превозното средство в ЕЕИ и в MRN, няма никакво съмнение, че се касае за едно и също превозно средство, продадено за износ от САЩ в Република България, по което купувач, съответно получател е жалбоподателят. Несъответствието в посочената в двата документа продажна цена е достатъчно основание за възникването на съмнение относно достоверността на декларираната митническа стойност и за отказа да бъде приета същата като основа за изчисляване на

публичните държавни вземания. Различната цена, декларирана при износа, обосновава съмненията по чл. 140 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 2015/2447, като предпоставка за неприемането на декларираната митническа стойност и прилагане на вторичните методи за определянето, регламентирани в чл. 74 М..

Съгласно чл.74, параграфи 1 от М., когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно член 70, тя се определя, като се прилагат последователно букви от а) до г) от параграф 2. В параграф 2 са предвиден следните вторични методи за определяне на митническата стойност: а) договорната стойност на идентични стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване; б) договорната стойност на сходни стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване; в) стойността, основаваща се на единичната цена, по която се продава на митническата територия на Съюза най-голямото сборно количество от внасяните стоки или от внесени идентични или сходни стоки на лица, които не са свързани с продавачите; или г) изчислената стойност, която се състои от сбора на: i) разходите или стойността за материалите и за производствените или другите операции, използвани при производството на внасяните стоки; ii) сума за печалба и за общи разходи, равна по размер на тази, която обичайно се начислява при продажбите на стоки от същия клас или вид като стоките, подлежащи на остойностяване, които са произведени от производители в страната на износа за износ в Съюза; iii) разходите или стойността на елементите, посочени в член 71, параграф 1, буква д). Съгласно чл.74, параграф 3 когато митническата стойност не може да се определи съгласно параграф 1, тя се определя въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза, като се използват разумни способности, съответстващи на принципите и общите разпоредби на всяко едно от следните: Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение за митата и търговията; член VII от Общото споразумение за митата и търговията; настоящата глава. Посочените критерии за определяне на митническата стойност са в отношение на субсидиарност и само когато митническата стойност не може да бъде определена чрез прилагането на дадено правило, следва да се приложи следващото правило в установената поредност.

В случая при изследване на първия от вторичните методи /метода на идентични стоки/ административният орган обоснова е приел, че е неприложим, тъй като поради техническото състояние на автомобила е невъзможно да се докаже наличието на идентичност с оглед необходимостта внасяните стоки да са напълно еднакви във всяко отношение: технически характеристики, произведени в същата държава, в която са произведени и декларираните стоки, допуснати за свободно обращение в същия момент или по същото време. Поради обстоятелството, че процесният автомобил е с различна степен на амортизация, административният орган е обосновал и че не е възможно митническата стойност да се определи чрез метода на сходните стоки /следващия по ред съгласно чл.74, параграф 2, буква „б“).

Относно третия метод за определяне на митническата стойност на стоките митническият орган е посочил, че липсва база данни за единичната цена, по която се продава на митническата територия на Съюза най-голямото сборно количество от внасяните стоки с повреди или дефекти, включително за идентични и сходни стоки, поради което този метод също е неприложим. Накрая, неприложим се оказва и четвъртият от вторичните методи, поради това, че няма данни за разходите и стойността на материалите, разходите за производство, както и на допълнителните елементи, а така също и на размера на обичайната печалба.

С оглед на това новата митническа стойност е определена съгласно чл.74, параграф 3 от М. на база надлежно възложената и изготвена експертна оценка. Митническите органи стриктно са приложили приложимите материалноправни разпоредби и не са допуснали нарушение, водещо до нищожност на оспорения акт.

Предвид всичко изложено дотук, оспореното решение не се явява нищожно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Б. срещу Решение № 32-444932/20.12.2022г., издадено от директора на териториална дирекция "Митница Р."

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: